

ESIMENE PEATÜKK

Kolmapäev

NAD TEAVAD, MIS SU NAISEGA JUHTUS.

Peainspektor Robert Kettil oli tunne, nagu oleks ta saanud hoobi kõhtu, nagu oleks lammutuskuul talle päikesepõimikusse paiskunud. Ta kummardus trepi all väikeses tualettruumis kraanikausi kohale ja ahmis õhku, milles polnud üldse hapnikku. Nägemine oli udune, iseenda peegelpilt tolmuses peeglis nii hägune, et meenutas kummitust, nagu kummitaks ta iseenda kodus.

Hinga, kamandas ta ennast. Ja ahmis taas hapnikuta õhku, pigistades kraanikaussi nii kõvasti, et kartis, et portselan praguneb – või siis tema sõrmed. *Hinga, Robbie. Hinga.*

Ta hingas sisse, seekord aeglasemalt. Seejärel keeras ta kraani lahti ning lasi külmal veel voolata üle peopesade ja randmete. Selleks ajaks, kui ta nägu külma veega loputama hakkas, oli hapnik tagasi ja maailm ei tiirelnud enam ringi.

Nad teavad, mis su naisega juhtus.

Keegi koputas kergelt uksele ja kõhatas.

„Robbie?“ kõlas politseiülem Colin Clare käre hääl. „On kõik kombes?“

„Ei!“ kriiskas Moira ukse tagant Ketti eest, millele järgnes väikeste käte tagumine vastu ust. „Küpsist!“

Kett keeras kraani kinni, silmitsedes ennast uuesti peeglist. Pilt polnud enam udune, aga meenutas endiselt kummitust. Ta oli surnukahvatu ja kurnatus muutis ta kümme aastat vanemaks kui nelikümmend kaks eluaastat. Viimane juurdlus oli ta füüsiliselt ja emotsionaalselt peaaegu hävitanud. Ihu oli täis inetuid sinikaid, nagu oleks lapsed pintslitega selle peale valla päästetud, ning tal oli tunne, nagu hoiaksid teda koos õmblused ja sidemed, nagu üks vale liigutus võiks ta tükkideks lammutada. Kõik kohad valutasiid – pea, käed, kõht. *Kõik*.

Aga mitte miski ei valutanud nii tõsiselt kui süda.

Nad teavad, mis su naisega juhtus.

Sellest oli nüüd möödas viis kuud – hetk, terve elu –, kui kaks loomamaskides meest Billie Londoni tänavalt röövisid. Kett oli vaadanud turvakaamera salvestist tuhat korda ja teadis seda peast: udune video tema abikaasast pärast sõbrannaga kokkusaamist Gospel Oaki poole suundumas, Moira käruga kaasas. Siis valge kaubik, kaks meest laste loomamaskides, kihutamas mööda tänavat, suitsujutt taga. Kolm sekundit hiljem polnud Billiet enam kusagil, ainult Moira tontlik nägu kisen-damas, kisen-damas, kisen-damas. Kett oli linna naist otsides pea peale pööranud, aga Billie oli kadunud. Ei mingeid niidiotsi. Ei mingeid kahtlusaluseid. Mitte mingit aimu, kas ta on veel elus.

Kuni praeguseni.

„Robbie?“ kordas Clare. „Kas sa vajad midagi?“

„Küpsist!“ röögatas Moira.

Kett kogus end ja paotas vähehaaval ust, et tüdart mitte pikali tõugata. Clare taganes, tundudes kitsas koridoris totralt pikk. Tema morn nägu oli seekord leebem ja tal oli näol peaaegu isalikult murelik ilme. Tema tohtutus kämbblas oli telefon, ikka soe kõnest Bingoga paar minutit tagasi. Tundus, nagu oleks möödas mitu tundi. Päeva.

Sest kõik oli muutunud.

„Küilesti!“ ütles Moira, liigutades pontsakaid sõrmi õhus. Kett kummardus, ägades tütart sülle võttes.

„Hei, ilus tüdruk,“ ütles ta tualettruumi ust sulgedes. „Vabandust. Ma annan sulle küpsist.“

Ta läks kööki ja nägi Alice'it istumas, iPad aluse peal laual, YouTube pasundamas. Tüdruk vaatas korraks midagi taipamata isa poole ja siis naasis tema pilk ekraanile.

„Mul on kõht tühi,“ ütles Alice.

„Jajah, küpsiseid kõigile,“ vastas Kett, pani Moira toolile ja avas kapiukse. Seal oli poolik pakk Oreoid ja ta raputas ühe välja, andes ülejäänud vanemale tütrele. „Jäta paar tükki Eviele ka.“

Siis ulatas Kett ühe küpsise Moirale ja vaatas Clare poole, kes oli tema järel kööki tulnud.

„Kas sa saaksid neid korraks valvata?“ küsis Kett.

„Ikka,“ vastas Clare käsi üles tõstes. „Aga enne, kui sa midagi teed, mõtle natuke. Bingo helistas mulle, sest ei tahtnud, et sa rumalusi teeksid.“

Kett möödus temast midagi ütlemata, suundudes välisukse poole, kui Evie kolinal trepist alla tormas. Kolmeaastane tüdruk oli vist selgeltnägija, sest ta jooksis köögi poole, kisades: „Küpsised!“ nii kõvasti, et aknaklaasid klirisesid. Inspektor Pete Porter tuli tüdruku kannul sellise näoga, nagu oleks läbi elanud mingi tõsise trauma.

„See oli maailma kõige suurem kaka,“ sõnas ta. „Kuidas nii väike inimene suudab midagi nii ...“

„Oh, jäta,“ sekkus konstaabel Kate Savage Porteri selja tagant nähtavale ilmudes. „Sa ei pidanud midagi tegemagi. Oh, Robbie, koer on sinu voodis, kas ta tohib seal olla? Panin ukse vahelt kinni, et ta Alice'it ei hirmutaks.“

Kett ei kuulnud neid ja astus sooja õhtusse. Välisuks klõpsatas tema taga kinni, maja lärm taandus ja ta seisis hetke paigal, lastes ängistusel veidi endast välja voolata ja nautides vaikust.

Tal oli tunne, et niipea sellist vaikust enam ei tule.

Siis võttis ta taskust telefoni, tänulik otsijatele, kes olid selle Pollyanna Crafti kodust üles leidnud. Ta oli seda kümme korda puhastanud, aga see haises ikka kõdunemise, lagunemise ja surma järele. Kett valis Bingo numbri, vaadates, kuidas must-rästas autokatuselt lendu tõuseb ja sädistades naabri põõsas maandub. Silmi sulgedes nägi ta vaimusilmas Billie nägu – see polnud enam nii terav ja selge kui varem.

Telefon klõpsatas ja Bingo ohkas nii dramaatiliselt, nagu oleks mööda liini tuhisenud orkaan.

„Robbie,“ ütles ta. „Mu kallid poisu. Ma ei arvanud, et sa nii ruttu helistad.“

„Clare oli minu juures, kui sa talle helistasid,“ vastas Kett. „Räägi, mida sa tead.“

Kostis kaks tümpsu, kui Bingo oma tooli seljatoele naaldus ja jalad lauale tõstis, siis vuntside sügamise heli. Kett pidi end tagasi hoidma, et mitte karjuda, et teine kiiremini vastaks.

„Sa ju mõistad, miks ma enne talle helistasin,“ jätkas Bingo siis. „Ma ei saa lasta sul kuriteopaika kohale tormata, vähemalt mitte sellesse kuriteopaika. Ma ei taha sind tõtt-öelda selle lähedussegi.“

„Ütle, Bingo,“ sõnas Kett, „kus ta on?“

„Me pole Billiet leidnud. Mul on kahju, Robbie. Tahan, et see oleks kohe selge. Me ei tea, kus ta on, me ei tea, kas ta on elus, aga me arvame, et leidsime koha, kus teda vangis hoiti.“

„Adam, eks?“ küsis Kett. „Üks tema avastatud niidiots andis tulemust.“

Taas ohe.

„Mul on halbu uudiseid. Seersant Ridgwayle tungiti sündmuspaigas kallale. Ta ...“

Kett ajas end sirgu, tänav tundus järsku jäiselt külm.

„Ta ei jäänud elama, Robbie. Teda pussitati.“

„Ta oli seal üksinda?“ küsis Kett, kruus krabises jalge all, kui ta madala müüri juurde läks. Ta pidi ühe käe toetama külmadele kividele, et püsti jääda.

„See oli aimdus,“ vastas Bingo ja igas sõnas oli tunda emotsioone. „Ta ei arvanud, et see mingit tulemust annab. Üks tema informaatoritest andis mingit infot. *Bishop* 73. Muud midagi. See võinuks olla nimi, kood, piiblilõik. Adam arvas, et see on aadress, ja tal oli õigus. Bishops Avenue.“

Kett vandus endamisi.

„Kust te teate, et see oli õige koht?“ uuris ta. „Kust te teate, et see oli Billiega kuidagi seotud?“

„Sest ma rääkisin temaga telefonis, kui ta ...“ alustas Bingo, hääliitsedes siis nii, nagu neelaks burgerit tervelt alla. „Vahetult enne seda, kui talle kallale tuldi, ütles ta, et seal on kolm naist, kõigil maskid ees ja kõik kinni seotud.“

See oli liig. Nagu oleks supernoova tema pealuus plahvatanud – pimestavalt eredana, ent jäiselt külmana. Kett taipas, et väriseb, telefon võdises käes. Ta surus selle nii tugevasti vastu kõrva, et valus hakkas, ja paanika andis vähehaaval taas maad Bingo häälele.

„Ta ei öelnud, kas nad on elus või mitte, aga kui relvastatud üksus seitse minutit hiljem kohale jõudis, polnud seal kedagi. Maja oli tühi. Päris palju laipu, mida seitsme minutiga minema viia.“

„Kui nad just omal jalal ära ei läinud,“ sõnas Kett, hääli kõmisevas pealuus kummaliselt õõnes.

„Kui nad just omal jalal ära ei läinud,“ kinnitas Bingo.

„Millal see täpsemalt juhtus?“ uuris Kett.

„Täna,“ vastas Bingo. „Umbes tund aega tagasi. Me alles tegeleme sellega, aga kriminalistid on kohapeal ja jäävad sinna terveks ööks.“

„Ma pean seal olema,“ sõnas Kett.

„Anna meile aega, Robbie,“ ütles Bingo. „See on ...“

„Ma pean seal olema.“ Iga sõna oli eraldatud, plahvatuslik urin.

„Olgu,“ lausus Bingo alistunult. „Ole siis siin. Aga, Robbie, see peab olema ametlik. Sa ei või lihtsalt peale lennata ja hakata linna laiali lammutama nagu eelmine kord. Kuuled? Reegleid ei riku, nägusid sisse ei peksa. Sa pead laskma meil tööd teha ja pead laskma meil teha seda vastavalt protseduuri-reeglitele.“

Tänaval tekkis tuulehoog, kiskus puude küljest lehti ja keerutas neid õhus. Muustrastas tegi vehkat, seekord hääletult, nagu tunnetades tormi lähenemist.

„Mis nendega seal toimus?“ küsis Kett. „Seal majas?“

„Ma ei tea,“ vastas Bingo. „Tõesti ei tea. Lähen homme sinna töid juhtima. Kingsley on juba kohal, ta juhib uurimist, kuna Adam ... teda enam pole.“

Kett oli uudistest Billie kohta olnud nii haaratud, et teade Ridgway kohta alles hakkas kohale jõudma. Nad polnud kaua paarimehed olnud, aga Ridgway oli olnud hea inimene ja tubli politseinik. Kett tunnetas seda kaotust ootamatu füüsilise valuna, nagu oleks teda pussitatud.

„Raisk,“ ütles ta. „Adam. Kas Zara teab? Aga Cal? Ta on alles üheksane, Bingo.“

„Ma lähengi nüüd sinna,“ sõnas Bingo. „Parem, kui mina seda neile ütlen.“

„Raisk,“ kordas Kett.

See on minu süü, tahtis ta öelda. Ridgway poleks minuta sinna läinud.

Agas see polnud tõsi. Miski selles polnud Ketti süü. See oli tema süü.

Sealõusta.

„Kas see oli sama mees?“ küsis Kett müürile istudes. „Kes ta on?“

„Me ei tea,“ vastas Bingo. „Ootame kriminalistide leitud asitõendite analüüsi tulemusi, aga tundub, et see on tema. Otsijad leidsid maskid, mis klappisid turvakaamera salvestisel olnud maskidega. Olen peaaegu täiesti kindel, et see on Sealõust, kes iganes ta siis ka on.“

Seekord polnud kurbust ega paanikat, ainult viha. See kõrvetas Ketti, mattis ta enda alla.

„See ei tähenda, et me ta leiame,“ jätkas Bingo. „See ei pruugi üldse midagi muuta ja ma tahan, et sa selle peale enne otsuse tegemist mõtleksid. Sinu siinviibimine ei aita asjale kaasa.“

„Homme maja juures kohtume,“ sõnas Kett. Bingo hakkas vastu vaidlema, aga Kett lõpetas kõne, avas Google Mapsi rakenduse ja trükkis sisse aadressi *Bishops Avenue 73, London*.

Seal see oligi, tohutu laiutav maja kõrgete müüride ja puude taga. Häärber, kindlus.

Vangla.

Kas Billiet hoiti seal? Kas maskis mehed olid ta sinna viinud, kui olid ta kaubikusse toppinud? Kas naine oli ka täna, veel mõni tund tagasi seal olnud? Nende küsimustega kaasnesid teised, piinavad küsimused. Miks see maja tema, Ketti huvi-orbiiti ei sattunud? Ja miks Adam, mitte tema, sinna otsima läks?

Keegi lõi vastu elutoa akent ja Kett vaatas sinnapoole, nähes Eviet, kelle põsed olid punnis, surumas suud ja keelt vastu akent. Kett nägi ka Moira pead, kuulis tema kisa, kui tüdruk üritas õe kõrvale aknalauale ronida. Ta lehvitas neile, aga ei paistnud mäletavat, kuidas naeratada.

Ta vaatas veel korra Bishops Avenue maja, pistis siis telefoni taskusse ja läks tagasi majja. Teda üllatas, et kõik ootasid teda väikeses elutoas – Clare seisis kamina ees, Savage oli Alice'iga diivanil, Pete toetus aknalauale, aidates Moiral üles ronida.

„Iss!“ Tema kõige noorem laps naeris aknaklaasi tagudes.
„Aata!“

Teised olid vait. Polnud vajagi midagi öelda. Nad silmitsesid teda, mõistes kõike, mida ta öelda kavatses.

„Pean Londonisse minema,“ ütles Kett vaikselt. „Pean seal olema.“

Clare noogutas, sügades üht karvast kõrva.

„Saan aru, Robbie. Tõsiselt. Aga sa ei ole sellises seisus, et uue juhtumiga tegelema hakata. Eelmine kiskus sinust tükke välja, sõna otseses mõttes.“

„Mul pole valikut,“ lausus Kett, pannes käe käsivarre peale, enne kui sai arugi, et seda teeb, katsudes sidet ja valu selle all.

Ja see oli tõsi, eks ole? Tal polnud valikut. Ta vaatas Alice'it, kes kortsutas kulmu. Tüdruk võttis selle sõna justkui tema mõtetest.

„Emme?“ ütles tütar.

Ei, Kertil polnud valikut.

„Ma aitan sind,“ ütles Porter.

„Mina ka,“ lisas Savage.

Clare naeris rõõmutult.

„Ehkki teie kavatsused on õilsad,“ sõnas ülemus ja morn ilme naasis tema näole, „ei ole teil luba niisama heast peast

Londonisse põrutada. Porter, sina tegeled Carnegie juhtumiga.“

Porter ägas nagu koolipoiss.

„Ja, Savage, sina oled valves ja pead eksamiteks valmistuma. Vabandust, Kett, aga sa oled omapäi.“

Vahet polnud. Mis iganes juhtub, ta teeb sellele lõpu.

„Kas me läheme Londonisse?“ küsis Alice.

„Londonisse?“ lisas Evie, suurtes sinistes silmades kõhkklus. „Tagasi koju? Mulle meeldib siin.“

„Me ei jää sinna elama,“ vastas Kett. „Ainult mõneks päevaks. Kas sobib?“

Kumbki tütar ei vastanud ja ta ei mõistnud neid selle eest hukka. Ta oli nad nende endisest kodust, endiste elude juurest ära kiskunud vaid mõne nädala eest, tirides nad Norwichi. Nüüd, kui nad olid hakanud kohanema, lubas ta viia nad tagasi õuduse ja südamevalu juurde. Aga mis tal üle jäi? Kett ei teadnud siin kedagi, kes nende eest hoolitseda saaks.

„Ma helistan Hirole,“ ütles ta. „Küsin, kas ta on vaba.“

Selle peale hakkasid Alice ja Evie hõiskama. Evie hüppas aknalaualt maha ja jooksis vanema õe juurde, viskudes rõõmujoovastuses talle kaela. Moira pudenes aknalaualt alla, nii et Porter sai temast napilt kinni. Inspektor tõstis lapse põrandale ja tüdruk kiirustas oma ebakindlal sammul diivani juurde rõõmust osa saama.

„Oled kindel, et see on õige samm?“ küsis Savage.

Kett noogutas. Tüdrukud olid tema perekond, aga tema perekond polnud juba viis kuud tervik olnud. Ta pidi selle korda tegema. Ta pidi leidma võimaluse terveneda.

„Jah,“ vastas ta. „Ma lubasin, et otsin ta üles. Lubasin, et toon ta koju. Ütlesin, et lähen põrgusse ja tagasi, Kate, kui seda peaks vaja olema.“

Kett mõtles Bishops Avenue majale. Mõtles maskidele.
Mõtles Adamile, oma vanale sõbrale, ja kaabakale, kes ta
tappis – Sealõustale.

Ma ütlesin, et lähen kas või põrgusse ja tagasi.

Miski ütles talle, et just seda ta varsti teebki.